14.3 – 12.4.09
OPENING 13.3.09 21:00

W139

Text: Gijs Frieling, artistic director W139
English translations: Lisa Holden
Design: Bart de Baets
Print: Extrapool, Nijmegen

GEER VAN DER KLUGT
New Curiosity

In de voorzaal van W139 laat Geer van der Klugt vier grote nieuwe tekeningen zien. Brede lege landschappen zijn het: lucht, bomen, gras en grond. Mistroostig maar ook met grote plassen licht. Zo herinner ik me sommige plekken waar ik als kind van tien speelde, een leeg landje om te rotzooien met de geur van reuzenbovisten. Het wordt eigenlijk al donker, de kleuren trekken langzaam weg en je hebt natte schoenen. Je zou hier best in een hut kunnen gaan wonen. Om mijn omgeving, nu ik volwassen ben geworden, met dezelfde gevoelsdiepte te beleven moet ik een behoorlijke tijd alleen gaan wandelen. Het duurt zeker een uur voordat ik weer iets van de eenzaamheid van het kind en zijn gevoel voor de werkelijke maat van de wereld bereik. In de tekeningen van van de Klugt ontmoet ik het ook.

Dit is Slow Looking; hoewel alle onderdelen bekend zijn en hun samenhang de natuurwetten volgt, voel je bij het zien van deze tekeningen dat ze ontstaan zijn in een wekenlang proces van opdoeming. Alle partijen en elementen zijn ten opzichte van elkaar gewogen; een onvoltooid gebleven boom staat tegenover een lucht die maar voor de helft bedekt is met een gele waas, er zijn zones waar vale lichte kleuren zijn weggepoetst en schaduwen waar dikke lagen donkerbruin, zwart en blauw pastel hard over elkaar heen gekrast zijn. Dit spel van complexe evenwichten is waar je als kijker geëngageerd mee raakt.

Het maken van een tekening is een raadselachtig proces. Je wilt iets maken wat je voorzweeft en tegelijkertijd wil je ook iets nieuws ontdekken. Er is een voortdurende dialoog van vergelijking tussen enerzijds dat wat je al op het papier hebt gezet maar nog niet helemaal is wat het moet zijn en anderzijds dat wat je niet verwacht had in je eigen tekening te zullen aantreffen maar wat toch onmiskenbaar aan het ontstaan is. Philip Guston zei daar ooit over: "Het publiek realiseert zich niet altijd dat het voor de kunstenaar zelf helemaal niet eenvoudig is om te accepteren wat hij heeft gemaakt". En hij vervolgt: "Het enige wat ik over een goed schilderij kan zeggen is dat ik op een bepaald moment een bepaald gevoel vertrouwd heb". Dat klinkt behoorlijk karig, maar toch heb je als kunstenaar meestal niet veel meer houvast dan dat. Soms is het zelfs alleen een bepaald traject van kijken door je tekening heen die een bepaald gevoel oproept waar je ja tegen zegt. Het grote geluk van de kunstenaar is de verwachting: uit mijzelf komt iets zelfstandigs te voorschijn.

NEW CURIOSITY

GEER VAN DER KLUGT
New Curiosity

In the front space of W139, Geer van der Klugt presents four new drawings - expansive, empty landscapes of air, trees, grass and earth. Despondent but all bathed in large pools of light. These are the kinds of places I played as a ten-year-old child; an empty strip of land redolent with the scent of giant puffballs. Dusk is drawing in, the scene is drained of colour and your shoes are wet through. You could build a hut here, and live in it. As an adult, I have to take fairly long walks to experience my environment with the same intensity. It takes at least an hour before I approximate the solitariness of a child and his sense of the actual scale of the world. I also encounter it in the drawings of van der Klugt.

This is Slow Looking: although all of the elements are familiar and their cohesion complies with the laws of physics, you can't help feeling that the drawings resulted from a process that took weeks to ripen. Every section and element are carefully balanced: an unfinished tree is set off against a sky that is only partly covered by a yellow glow; there are zones where pale, light colours have been rubbed away and shadows where layers of dark brown, black and blue pastel have been heavily applied over each other. This delicate balance is what draws you in as a viewer.

The process of drawing a mysterious one. You are trying to capture something fleeting, and discover something new at the same time. There is a constant dialogue of comparison between what you have already got down on paper but isn't quite there yet, and what you hadn't expected to see in your own drawing, but which is unmistakably evolving. On this point, Philip Guston once said: "The public doesn't always realize that it can be hard for an artist to accept what he's made". And he adds: "The only thing I can say about a good painting is that, at some point, I went with a certain feeling". Which may sound pretty frugal but, as an artist, this is often all the control you have. Sometimes, you might have followed a certain 'sight line' in a drawing, which draws out a particular feeling that you pick up and go with. The artist's gift is knowing: I will produce something with a life of its own.